

ת"ד 5329/06/15 - חנא איוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 5329-06-15 מדינת ישראל נ' איוב
תיק חיצוני: 210590/2015

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מבקש חנא איוב
באמצעות עו"ד נדאל סבאג
נגד
משיבה מדינת ישראל

החלטה

הובאה בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 10.11.15, בו נדון המבקש בהעדרו.

בהתאם להזמנה לדין וכתב האישום, ביום 18.6.15 נהג המבקש ברכב, בכביש 85. המבקש, נטען, נהג ברשלנות, ותוך כדי נסיעה איבד שליטה ברכב, סטה מנתיב נסיעתו שמאלה, התנגש במעקה הפרדה הרכב נזרק חזרה ימינה והתנגש במעקה בטיחות שבצד ימין. כתוצאה מהתאונה נפגעו כלי הרכב המעורבים בתאונה.

ביום 10.11.15 הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום - נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק, סטייה מקו הנסיעה ונדון בהעדרו ל - 3 חודשי פסילה, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך שנתיים וקנס בסך 1,200 ₪.

בבקשתה טוען ב"כ המבקש כי לא קיבל את ההזמנה לדין וככל הנראה נמסרה ההזמנה לאדם אחר, הנושא שם זהה לשמו של המבקש.

לשיטתו, באמתחתו, טענות הגנה טובות כנגד כתב האישום, לרבות קיומם של פגמים בחומר הראיות, שמקומם להתברר בהליך העיקרי.

בנוסף, נטען כי רישיון הנהיגה של המבקש, המשמש כנהג, מהווה את מקור פרנסתו ומשמש לליווי אמו החולה לבדיקות רפואיות. צוין כי גם המבקש עצמו חולה.

ביום 27.3.18 הורה בית המשפט למשיבה למסור תגובתה לבקשה לביטול פסק דין בתוך 30 יום. עד היום המשיבה לא מסרה תגובתה ומכאן החלטתי, על פי החומר המונח בפני.

המסגרת המשפטית

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדר וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט עמוד 1

יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדרו. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;
(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

נמצאו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדרו. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בס' 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין. התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש יעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט, הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדין לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

החלטה

ההמצאה של ההזמנה לדין

המבקש טוען כי לא קיבל את ההזמנה לדין וככל הנראה ההזמנה נמסרה לאדם אחר, הנושא את שמו.

עיון באישור המסירה המצוי בתיק מעלה כי ההזמנה נמסרה לידי המבקש.

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, קובעת חזקת מסירה בעבירה בה עסקין, כלהלן:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

עולה מהאמור כי ככל שחלפו 15 יום מיום שנשלחה ההזמנה לדין בדואר רשום, קיימת חזקת מסירה. החזקה ניתנת לסתירה, אם הוכיח הנמען כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.

ברע"פ 8427/17, רע"פ 8478/17 ורע"פ 8479/17 מדינת ישראל נ' סאלם ואח' (7.3.18) (להלן - עניין סאלם) עמד כב' השופט א' שוהם, בעניין בקשה לביטול פסק דין, על הטענה בדבר שיבוש בקבלת דברי דואר, בלשונו שם:

"בחינת החלטותיו של בית משפט זה מלמדת כי, לאור חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44א לתקסד"פ, עומדת משוכה גבוהה למדיי בפני הטוען לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין. כך, ברע"פ 10319/07 פדידה נ' מדינת ישראל (17.12.2007) (להלן: עניין פדידה), נשלחה הזמנה לדין לתיבת הדואר של המבקש, במושב בו הוא מתגורר. טענתו של המבקש, כי תיבות הדואר במושב פרוצות "וכי דברי דואר אינם מגיעים ליעדם באופן תדיר", נדחתה, משלא צירף המבקש "כל חומר העשוי לאשש את טענתו". בע"פ 6859/07 אלפונסו נ' מדינת ישראל (18.9.2007) (להלן: עניין אלפונסו), טען המערער כי לא קיבל את הזימון למשפט ולא ידע על אודות פסק הדין שניתן נגדו, "בשל שיבושים בחלוקת הדואר במקום מגוריו". הטענה נדחתה, לאחר שהוכח כי הזימון לדין ופסק הדין נשלחו אל כתובתו של המערער בדואר רשום, "דבר המאפשר לראות בכך המצאה כדין". (הדגשה שלי - א.ט.ג.).

בנסיבות העניין המבקש לא צירף כל חומר העשוי לאשש טענתו כי אדם אחר, הנושא את שמו, קיבל את ההזמנה לדין. כן לא הוכח בפני כי כתובת אחרת של המבקש הייתה רשומה בתעודת הזהות שלו או במשרד הפנים, בעת המשלוח. מכאן, כאשר אישור המסירה חזר כ"נמסר לנמען", קיימת חזקת מסירה ויש לראות בהזמנה כאילו הומצאה כדין.

עיוות דין

טענה נוספת שהעלה המבקש היא כי בידו טענות הגנה טובות. טענה זו נטענה באופן כללי, ללא שפורטו נימוקים, וללא שהוצגה בפני כל ראיה לביסוס סיכויי הגנתו של המבקש.

בעניין סאלם, הנזכר לעיל, בהתייחסו לטענת עיוות דין, קבע בית המשפט:

"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה."

כן ראה לעניין זה רע"פ 2575/17 גיאיר נ' מדינת ישראל (6.9.2017), שם דחה בית המשפט בקשת רשות הערעור בנימוק של עיוות דין, בנמקו:

"בהקשר זה בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי המבקש לא נימק מדוע יגרם לו עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין, זולת טענה כללית שהעלה לפיה הוא כופר במיוחס לו".

מכאן, שגם על פי החלופה השנייה, העשויה להצדיק ביטול פסק דין - חשש לעיוות דין - לא מצאתי לנכון לקבל את הבקשה.

באשר לעונש, גם כאן אין חשש לעיוות דין - המבקש הורשע בעבירות של נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק, סטיה מקו הנסיעה ונדון ל - 3 חודשי פסילה, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך שנתיים וקנס בסך 1,200 ₪.

בנסיבות בהן הורשע המבקש, הענישה היא מידתית וסבירה.

לסיכום, בנסיבות דנן, הבקשה נדחית.

הכרעת הדין וגזר הדין יוותרו על כנם.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר בחוק.

ניתנה היום, י"ד אייר תשע"ח, 29 אפריל 2018, בהעדר
הצדדים.